

μωρού) πολλαχ. Ἄλαφρό τοῦ χῶμα σ' ! (εὐχή πρὸς ἀποθανόντα) Ἦπ. Καντάρι ἔλαφρό (τὸ δεικνύον βάρος μεγαλύτερον τοῦ πραγματικοῦ. Ἀντίθ. καντάρι βαρὺ) Κορινθ. Τὸ καντάρι σέρνει ἀπὸ τοῦ ἄλαφρὸς (τοποθετεῖται κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ζυγίξῃ ἔλαφρά βάρη. Ὁ στατήρ ἔχει δύο πλευράς, ὧν ἡ μία δεικνύει τὰ μικρὰ βάρη, ἡ δὲ ἑτέρα τὰ μεγάλα, ἐν δὲ τῇ προκειμένη φρ. εἰς τὸ ἐπίθ. ἄλαφρὸς ἐξυπακούεται τὸ οὐσ. μερξές. Ἀντίθ. φρ. τὸ καντάρι σέρνει ἀπὸ τοῦ βαρεῖες) Κρήτ. Ζυγιάζω ἢ ζυγίζω ἀπὸ τοῖς ἄλαφρὸς (ζυγίζω τι ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ στατήρος τῆς δεικνυούσης ἔλαφρά βάρη) πολλαχ. Αὐτὸ ζ'γιάζει ἀπ' τ'ς ἄλαφρὸς (ἐπὶ πράγματος ἔλαφροῦ) Αἰτωλ. Αἱ ἐπόμεναι φρ. λέγονται μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ, τοῦ ὁποίου δηλ. τὸ διανοητικὸν βάρος εἶναι τόσον ἔλαφρόν, ὥστε ἂν ἐτίθετο εἰς τὸν στατήρα, θὰ ἠδύνατο νὰ ζυγισθῇ ἐκ τῆς πλευρᾶς, δι' ἧς ζυγίζονται τὰ ἔλαφρά πράγματα: Ζυγιάζ' ἀπὸ ν' ἄλαφρῇ (ἐνν. μερξάν) Ἦπ. ζυγίζει-σέρνει ἀπὸ τοῦ ἄλαφρὸς Κρήτ. Ζυγιάζει ἀπὸ τοῖς ἄλαφρεῖς Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. Ζυγιάζ' ἀπὸ τοῖς ἱλαφρὸς Μακεδ. Τρανῆ ἀπὸ τοῖς ἄλαφρεῖς Δαρδαν. Ζ'γιάζ' ἀπὸ τ'ς ἄλαφρεῖς Αἰτωλ. Διὰ τὰς φρ. πβ. καὶ ἄλαφροζυγιάζω, ἄλαφροζυγίζω, ἄλαφροκαμπανίζω, ἄλαφροκάνταρο, ἄλαφροπαλάντζα, ἄλαφροπαλάντζας. || Παροιμ. Καὶ τὰ ἄλαφρὰ ἔς τὸ γάδαρο καὶ τὰ βαρὰ ἔς τὸ γάδαρο (ἐπὶ τοῦ ἀποδιδόντος εἰς τὸν ἀνίσχυρον πᾶσαν ἀξιόμεμπτον πρᾶξιν) ἸΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη παρ' Ὁμ. Μ 450 «ἄαν ἔλαφρόν». Συνών. ἄβαρος 1. 2) Οὐχὶ συμπετυκνωμένος, ἀραιός, εὐδιάλυτος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Χῶμα ἄλαφρό (τὸ εὐκόλως καλλιεργούμενον). Ἐνθ' ἄλαφρὰ ἡ γῆς. 3) Οὐχὶ πηκτός, ὑδαρὴς σύνηθ. : Καφὲς ἄλαφρός (ὁ παρασκευαζόμενος διὰ διαλύσεως ὀλίγου καφέ εἰς ὕδωρ). 4) Ἐξησθενημένος, ἀμβλύς σύνηθ. : Ἀκουσα ἕνα χτύπο ἄλαφρό. Ἐχὼ κρότωμα ἄλαφρό. Ἐχὼ ζάλη ἄλαφρῆα. 5) Ὁ μὴ προξενῶν βάρος εἰς τὸν στόμαχον, εὐπεπτός, ἐπὶ τροφῶν καὶ ὑγρῶν σύνηθ. : Κρασί-νερό-φαεῖ ἄλαφρό. 6) Ὁ εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. : Ἐχει χερί ἄλαφρό (ἐπὶ δεξιότηχου) πολλαχ. Ἐχει περπατησιὰ ἄλαφρῇ (περιπατεῖ ταχέως) πολλαχ. Εἶν' ἄλαφρός πονὶν αὐτὸς Αἰτωλ. Ἡ σημ. ἤδη παρ' Ὁμ. Ε 122 «γυῖα δ' ἔθηκεν ἔλαφρά» καὶ Ψ 749 «ἔλαφρός ποσσί». 7) Οὐχὶ βαθύς, ἐπὶ ὕπνου σύνηθ. : Κάνω ὕπνο ἄλαφρό (κοιμῶμαι ἔλαφρῶς, ὥστε ἐξυπνῶ μὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον). Ἐχει ὕπνο ἄλαφρό. || Φρ. Ὑπνον ἄλαφρό! (εὐχή πρὸς τὸν κατακλινόμενον διὰ νὰ εἶναι ὁ ὕπνος τοῦ ἡσυχος). 8) Εὐκόλος, ἐπὶ ἐργασίας μὴ ἀπαιτούσης ἰσχυρᾶς σωματικᾶς δυνάμεις σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) : Ἀλαφρεῖα δουλειὰ σύνηθ. Ἀλαφρὸν δουλείαν εὐτάγω Χαλδ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης πβ. τὸ τοῦ Ὁμ. Χ 287 «ἔλαφρότερος πόλεμος». 9) Μικρός, ἀσήμαντος σύνηθ. : Ἀλαφρὴ γεροτή (ἐκκλησιαστικὴ ἐορτή, καθ' ἣν δὲν ἐπιβάλλεται ἀργία). Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Πολυβ. 5,62,6 «τῶν δὲ πόλεων αἱ μὲν ἔλαφραι καταπεπληγμέναι τὴν ἑφοδὸν αὐτοῦ προσετίθεντο, αἱ δὲ πιστεύουσαι ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων ὑπέμενον». Πβ. ἄλαφρογεροτή, ἄλαφρογερόρι, ἄλαφρόσκολη. 10) Μεταφ. κοῦφος τὸν νοῦν, ἀνόητος, μωρός κοιν. καὶ Πόντ. (Κεραι. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Εἶναι ἄλαφρῇ, λιγύμωλη ἢ γυναικα Κεφαλλ. Βρέθ'κα ἄλαφρὸς κί τὸν ἔδουκα τοῖς παρᾶδισ Καραγ. Πολλὰ ἄλαφρὸς ἐν Χαλδ. Εἶναι γιὰ ψιχούλλ' ἄλαφρός (ὀλίγον τι εἶναι ἀνόητος) Αἰτωλ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης πβ. Πολυβ. 6,56,11 «πᾶν πληθὸς ἐστὶν ἔλαφρόν καὶ πλήρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων, ὀργῆς ἀλόγου, θυμοῦ βιαίου». Συνών. ἄβαρος 1 β, ἄλαφρόγνωμος,

ἄλαφροκαύκαλος, ἄλαφροκέφαλος, ἄλαφροκουνδουνισμένος, ἄλαφρόμυαλος, ἄλαφρομυαλούσης, ἄλαφρονοῦσα, ἄλαφρονούσης, ἄλαφροπαλάντζας, ἄλαφρόστοιχος, ἄμυαλος, βλάκας, κουτός. Πβ. ἄλαφρούτσικος, ἄλαφρωπός, κουτούτσικος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Λαφρὸς ἐπών. Χίος (Καλημασ.)

ἄλαφροσκεπάζω ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 101 καὶ Παραμύθ. 49

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄλαφρὰ καὶ τοῦ ρ. σκεπάζω.

Σκεπάζω δι' ἔλαφροῦ καλύμματος ἢ σκεπάζω ἔλαφρῶς: Ἡ καλὴ μαμὰ ξαγρυπνᾷ δίπλα ἔς τὸ παιδί καὶ τὸ ἄλαφροσκεπάζει ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Μαλακὸ τὸ χῶμα ποῦ τὸν ἄλαφροσκεπάζει! (εὐχή πρὸς νεκρὸν) ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. ἐνθ' ἄν.

ἄλαφρόσκολη ἢ, Κρήτ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη.

Μικρὰ καὶ ἀσήμαντος θρησκευτικὴ ἐορτή, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία. Συνών. ἄλαφρογεροτή, ἄλαφρογερόρι, ἄλαφρογεροτούλλα.

ἄλαφροσκυμμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ.² 141.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄλαφρὰ καὶ τοῦ σκυμμένος μετοχ. τοῦ ρ. σκύπτω.

Ὁ κεκλιμένος ἔλαφρῶς, ὀλίγον: Ἀλαφροσκυμμένο κορμί.

ἄλαφρόσταμνο τό, ἀμάρ. ἔλαφρόσταμνο Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. σταμνός. Περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς καταλ. εἰς σ' καὶ τοῦ ἀναβρασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Μικρὰ καὶ ἔλαφρά στάμνος.

ἄλαφροστιγὰ ἢ, Κέρκ. (Ἀργυνᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στιγά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἡ νόσος ἐρυθρά, ἐπιδημικὴ καὶ μολυσματικὴ, ἐμφανιζομένη μετ' ἐξανθημάτων ὑπὸ μορφὴν κηλίδων ροδόχρῶν καὶ συνοδευομένη ὑπὸ ἔλαφροῦ κατάρρου καὶ πυρετοῦ.

ἄλαφροστοιχειώτης ἐπίθ. Κῶς ἄλαφροστοιδειώτης Κύπρ. ἄλαφροστοιδειώτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στοιχειὸς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ώτης.

Ὁ εὐκόλως βλέπων τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀφανῆ φαντάσματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαφροαίματος. Ἀντίθ. βαρυστοιχειώτης.

ἄλαφρόστοιχος ἐπίθ. ἔλαφρόστοιχος Πάρ. ἄλαφρόστοιχος Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Ψαρ. κ. ἄ. ἄλαφρόστοιχος Κρήτ. Χίος κ. ἄ. ἄλαφρόστ'χους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαφρός καὶ τοῦ οὐσ. στοιχειός. Τὸ ἄλαφρόστοιχος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ βλέπων τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀφανῆ φαντάσματα ἐνθ' ἄν.: Ἐσύ, παιδί μου, εἶδ' ἄλαφρόστοιχος Κρήτ. Αὕτη

ὅσκιὰ ἦταν τῇ μητέρας τῆς γραιῆς καὶ ὅσοι εἶναι ἀλαφρόστομοι τὴ βλέπανε (ἐκ παραδ.) Ψαρ. Ἐώ, βρὲ παιδιά, εἶμαι πολὺ ἀλαφρόστομος, χίλιες βολές ἔχω ποῦ φαντάζομαι Ἀπύανθ. Πολὺ ἀλαφρόστομο ἔναι κείνο δὲ παιδί, ἀκούτε εἶδα εἶδα ἔχει θωρισμένα αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαφροαίματος. 2) Ὁ συχνάκις νειρευόμενος Κρήτ. 3) Ὁ ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μωρὸς ἰός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαφρὸς 9.

ἀλαφρόστομος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλαφρόστομος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ οὐσ. στόμα.

Ὁ λέγων ὅτι τύχη, ἀκριτόμυθος. Πβ. λογᾶς, λύαρος.

ἀλαφρόστρατος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ οὐσ. στράτα.

Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ βλέπη τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀφανῆ φαντάσματα : Ἄσμ.

Οἱλοι οἱ-ἄλαφρόστρατοι θωροῦν τοιοῦτοι καὶ τρομάζουν, μὰ κείνοι, ὁ Θεὸς σ'χωρῆση των, κἀνένα δὲ τρομάζουν (δηλ. τὰ φαντάσματα νεκρῶν φονευθέντων ἐν ἐπαναστάσει). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλαφροαίματος.

ἀλαφροσύνη ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἄλαφροσύνη Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἂ. ἄλαφροσύνη Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς. Τὸ ἄλαφροσύνη καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ ἔλλειψις πολλοῦ βάρους, ἐλαφρότης Πόντ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Κουφότης, ἀνοησία, μωρία ἐνθ' ἂν : Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. Ἡούχ. «ἐλαφρία μωρία». Συνών. ἀλαφράδα, ἀλαφρομυαλιά, ἀλαφρομάρα, κουταμάρα.

ἀλαφροτρέμω ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 42.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὰ καὶ τοῦ ρ. τρέμω.

Τρέμω ὀλίγον : Ὁλα τοῦ κορμιοῦ της καὶ τῆς φορεσιᾶς κυματίζουν ἀπάνω της καὶ ἀλαφροτρέμουν.

ἀλαφρόπυγος ἐπίθ. Θήρ. κ. ἂ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ὕπνος.

Ὁ ἔχων ὕπνον ἐλαφρόν, ὁ εὐκόλως ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγερόμενος. Ἀντίθ. βαρόπυγος.

ἀλαφρούτσικα ἐπίρρ. πολλαχ. ἄλαφρούτσικα Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἂ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρούτσικος. Τὸ ἄλαφρούτσικα καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁλίγον ἐλαφρὰ, κάπως ἐλαφρὰ (μετὰ ὑποκορισμοῦ). πολλαχ. : Εἶναι ντυμένος ἀλαφρούτσικα. Περπατεῖ ἀλαφρούτσικα. 2) Μεταφ. ἄνευ σπουδαιότητος πολλαχ. : Τὸ πῆρε ἀλαφρούτσικα (δὲν τὸ ἔλαβεν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν). Συνών. φρ. τὸ πῆρε ἀψήφιστα.

ἀλαφρούτσικος ἐπίθ. ἐλαφρούτσικος Σκίαθ. — Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. ἀλαφρούτσικος σύνηθ. ἀλαφρούτσικος Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἂ. ἄλαφρούτσικος Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἂ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς. Τὸ ἐλαφρούτσικος καὶ ἄλαφρούτσικος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁλίγον τι, κάπως ἐλαφρὸς σύνηθ. : Παλιό-ροῦχο ἀλαφρούτσικο. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Ὁ ἀραιὸς τὴν σύστασιν, οὐχὶ πυκνὸς σύνηθ. : Καφὲς ἀλαφρούτσικος. 3) Ὁ μὴ προξενῶν βάρος εἰς τὸν στόμαχον, εὐπεπτος, ἐπὶ τροφῶν ἐν γένει καὶ ὑγρῶν σύνηθ. : Κρασί-φαγεῖ ἀλαφρούτσικο. 4) Εὐκόλος σύνηθ. : Δουλειὰ ἀλαφρούτσικη 5) Μεταφ. ὁ ὀλίγον τι ἀνόητος, μωρὸς σύνηθ. : Ὁ γιὸς του εἶναι ἀλαφρούτσικος. Συνών. ἀλαφρωπός. Πβ. ἀλαφρὸς 9.

ἀλαφροφαντασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλαφροφαντασμένος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ φαντασμένος μετοχ. τοῦ ρ. φαντάζω.

Ὁ ἐκ κουφότητος, ἐκ μωρίας ὑπερήφανος, πτωχαλάζων. Συνών. ἀλαφροφάνταχτος 1.

ἀλαφροφάνταχτος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Σίφν. κ. ἂ. ἄλαφροφάνταχτος Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ φανταχτός.

1) Ὁ ἐξ ἐλαφρότητος, ἐκ μωρίας ἀλαζὼν Κωνπλ. Συνών. ἀλαφροφαντασμένος. 2) Ὁ τεχνικῶς μὲν ἀπλοῦς καὶ ἄνευ πολλῆς καὶ δυσκόλου ἐργασίας, ἀλλὰ ἐπιδεικτικός, προξενῶν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, ἐπὶ ἐργοχειρῶν, οἷον κεντημάτων κτ. Θράκ. (Σηλυβρ.) 3) Ὁ προσβαλλόμενος εὐκόλως ἀπὸ φαντασμάτων Σίφν. κ. ἂ. Συνών. ἀλαφροήσκιος 3, ἀλαφροήσκιωτος 5, ἀντίθ. βαροήσκιος. Πβ. ἀλαφροαίματος.

ἀλαφροφέρνω πολλαχ. ἄλαφροφέρνω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἂ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

1) Εὐδοίχομαι ἐν ἀρχῇ τῆς παραφροσύνης, κλίνω πρὸς τὴν φρενοβλατείαν Κεφαλλ. 2) Εἶμαι μωρὸς, ἀνόητος πολλαχ. Συνών. ἀλαφρένω 4, ἀλαφρίζω 2, ἀλαφροζυγίζω 2, ἀλαφροζυγίζω, ἀλαφροκαμπανίζω 2, ἀλαφροπατῶ 2, βλακοφέρνω, κουτοφέρνω, μωροφέρνω, παλαβοφέρνω, τρελλοφέρνω.

Πβ. ἀλαφρὸς 1 καὶ 9, ἀλαφρούτσικος.

ἀλαφροχειμωνιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ οὐσ. χειμωνιά.

Χειμὼν ἐλαφρὸς, ἥπιος, οὐχὶ δριμύς : Ἐχομε ἀλαφροχειμωνιά. Ἀντίθ. βαρυχειμωνιά.

ἀλαφρόψυχος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἐλαφρόψυχος Πόντ. (Χαλδ. κ. ἂ.) ἄλαφρόψυχος Πόντ. (Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλαφρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ψυχή.

Ὁ ἐλαφρὸς τὸ σῶμα καὶ μεταφ. εὐκίνητος, ἐπιδέξιος ἐνθ' ἂν. : Τὰ παιδιά μ' ὄλᾳ ἐλαφρόψυχα εἰν' Χαλδ. Ἀντίθ. βαρύψυχος.

ἀλαφρυνέσκω Κορσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαφρύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έσκω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγατένω-ἀβγάτυνα-ἀβγατυνέσκω, μένω-ἔμεινα-μεινέσκω κτ.

Καθιστῶ τι ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω. Πβ. ἀλαφρένω, ἀλαφρυνίσκω, ἀλαφρώνω.

